

«گزارش روانشناختی»

گزارش روانشناختی، نوشته مستندی است که توسط روانشناس بالینی به منظور یکپارچه کردن داده‌های حاصله از سنجش و ارزیابی روانشناختی تهیه و ارائه می‌گردد. ارزیابی روانشناختی با آزمون روانشناختی تفاوت اساسی دارد، آزمون روانشناختی یکی از ابزارهای مورد استفاده در ارزیابی روانشناختی می‌باشد که تنها بخشی از داده‌های مورد نیاز برای تکمیل و گزارش روانشناختی را فراهم می‌نماید.

منابع جمع آوری اطلاعات

متخصص بالینی برای تهیه گزارش روانشناختی از منابع اطلاعاتی مختلفی استفاده می‌نماید. این منابع عبارتند از:

۱- داده‌های بدست آمده از سنجش و اجرای آزمون

۲- مشاهده بالینی

۳- مصاحبه بالینی با بیمار و بستگان وی

۴- در صورت نیاز، آزمایش‌های پاراکلینیکی، بررسی‌های نوروسایکولوژی

۵- روشهای جانبی مانند هیپنوتیزم و مصاحبه تحت تأثیر دارو.

توجه به مستند بودن منابع یکی از وظایف اصلی متخصص بالینی در تهیه گزارش روانشناختی می‌باشد. همچنین روانشناس بالینی، از دانش و آگاهی خود درباره رابطه مغز و رفتار، آسیب‌شناسی روانی، علوم رفتاری و روانسنجی برای ارزیابی معنای یافته‌های موجود شامل: عملکرد فرد در آزمونهای روانشناختی (ویژگیهای کمی و کیفی) و تاریخچه پزشکی، آموزشی، اشتغال، خانوادگی، ازدواج، نظامی، فرهنگی و اجتماعی استفاده می‌نماید.

گزارشی روانشناختی باید با توجه به آگاهی از نقطه نظرات کسانی که گزارش را می‌خوانند، سطح تخصصی استفاده کنندگان گزارش، جهت‌گیری نظری و حرفه‌ای آنان، تصمیماتی که با آنها مواجهه‌اند، و تفسیرهای احتمالی که ممکن است از اطلاعات به عمل آورند تهیه و نوشته شود. تصمیم‌گیری در مورد اینکه چه چیزی باید در گزارش گنجانده شود به نیازهای افراد و موقعیت ارجاع دهنده، هدف ارزیابی و سودمندی اطلاعات نیز بستگی دارد.

در ارائه نتایج، لازم است درجه نسبی اطمینان روانشناس بیان شود. چنانچه نتیجه‌گیری روانشناس مبتنی بر فرضیه‌ها و برداشت‌های وی از نتایج باشد، باید از عبارتهای مانند "به نظر می‌رسد..."، "احتمالاً..." استفاده نماید. تأکید نادرست می‌تواند به تفسیر و برداشت نامناسب منجر